

נודה הדהיבלי

יו"ל ע"י בית המדרש הגדול "היכל אברהם צבי" נוה אחיעזר

בנשיאות מרן הגה"צ רבי משה יעקב ווייס שליט"א גאב"ד נוה אחיעזר

רח' נחשוני 3 נוה אחיעזר בני ברק

עש"ק פרשת שלח כ' סיון תשס"ט, גליון מס' 7

זמני כניסת החג ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	ב"ב
9:03	8:31	7:25	ירושלים
9:00	8:28	7:10	

נושא הלכתי בפרשת השבוע

מתוך שיעוריו של הגאון רבי יצחק ישע"י ווייס שליט"א

ראש ישיבת קוידינוב וראש בית ההוראה "נוה אחיעזר"

הדברים נכתבו רק להרחבת הידיעות, ולא להלכה למעשה

אופן תליית הציצית בטלית

[במדבר טו, לח] וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְפֵי בְגֵדֵיהֶם לְדַרְתָּם וְנָתַנוּ עַל צִיצֵת הַכֶּנֶף פְּתִיל תְּכֵלֶת:

שאינו נראה לכל. וכ"כ בכוונות שהאריז"ל נהג כן. עכ"ל. וכתב המשנה ברורה שכן נתפשט המנהג בפולין לעשות ב' נקבים בטלית קטן, אמנם במדינות הונגריה ואשכנז [וכן בעדות המזרח] אין נוהגין כן, ונהרא נהרא ופשטיה.

האחרונים לא ראו דברי העיטור

מאחר והשיטה שצריך לעשות שני נקבים לא נתפרשה בספרי הראשונים שהיו מצויים בידי רוב האחרונים. ואף ספר העיטור שהוא כמעט היחיד להביא מנהג זה, לא היה לעיני הבית יוסף, שהביאו רק מסקנת שיטתו מכלי שני המהר"י אבוהב, כי נדפס לראשונה רק בויניציאה שס"ח, ואף הוא בשיבושים רבים המונעים במקומות רבים את ההבנה. וכך גם בעניין שלפנינו. נתקשו רבותינו האחרונים לרדת לסוף דעתו, [ראה לאחרונה בספר עוזר ישראל (זילביגער) סי' יא בירורים סא: ע' בבעל העיטור, ולא כתבתי לשונו כי קשה מאוד להבין את דבריו, ואין לי בירור בהם (עכ"פ לפי הדפוס שתחת יד)], ואף המבאר המצויין 'שער החדש' לא ירד לסוף דעתו, מחסרון מקבילות, ננסה תחילה בס"ד להבהיר שיטה זו.

שיטת השאלות בפסול על הקרן

במנחות [מב, א] ת"ר הטיל על הקרן או על הגדיל כשירה, רבי אליעזר בן יעקב פוסל בשתייהן. כמאן אזלא הא דא"ר גידל אמר רב ציצית צריכה שתהא נוטפת על הקרן, כמאן

תליית החוטין לפי הפוסקים

כתב הרמב"ם [ציצית א, ו]: כיצד עושין את הציצית, מתחיל מזוית של טלית, שהיא סוף הארוג, ומרחיק ממנה לא יותר על שלש אצבעות למעלה, ולא פחות מקשר גודל, ומכניס שם ארבעה חוטין, וכופלן באמצע. – לא הזכיר אלא מקום תליית הציצית, ולא פירש אם תיעשה התלייה באמצעות נקב אחד או שנים.

אולם בטור [או"ח יא]: ויעשה נקב באורך הטלית, בתוך ג' אצבעות סמוך לקרן. וכן לשון השו"ע [או"ח יא, ט]: יעשה נקב באורך הטלית, לא למעלה מג' אצבעות, מפני שאינו נקרא כנף, ולא למטה מכשיעור שיש מקשר גודל עד הציפורן, משום שנאמר על הכנף, ואם היו למטה ממלא קשר גודל, היה תחת הכנף. – מבואר שדעתם שצריך לתלות החוטין בנקב אחד.

שיטת העיטור לתלות בשני נקבים

אולם במגן אברהם סי' י"א ס"ק י"ג הביא שיש ראשונים המחייבים תליית הציצית בשני נקבים. וז"ל: כתב בית יוסף בסוף סימן זה בשם בעל העיטור דיש אומרים דיעשה ב' נקבים ויטיל הציצית בתוכה ויוציא אותן לצד אחד וכו'. והבא להחמיר על עצמו בכיוצא בזה אינו מן המחמירים אלא מן המתמיהים דמחזי כיוהרא. עכ"ל ב"י. והב"ח כתב דבטלית קטן יעשה ב' נקבים, דבזה לא מיחזי כיוהרא כיון

עד השפה, ומוציאין אותו לחוץ, וגודלין אותו על הגדיל [שהוא אימרת הבגד ללא אריגה] ... או על הפתיל [והוא אימרת הבגד הכפולה]... וראב"י פוסל בשתייהן כדמפרש בספרי ד' ולא ח', ואלו שאין עושין אלא נקב אחד הציצית נראית מכל צד, וה"ה כאילו מטיל ציצית בכל כנף, וכן דעת הרב אדונינו אבינו ז"ל. - כלומר העיטור מפרש את דרשת הספרי ארבע ולא שמונה, שלא יתלה הגדיל בנקב אחד, שאז הגדיל מתחיל בסיום הבגד, ונראה משני צדדיו, והרי הוא כמטיל ציצית לכל צד.

מהספרי מוכח שלראב"י יש לעשות ב' נקבים

וממשיך העיטור לבאר כיצד יש לעשות הציצית: ולראב"י בעינן שיעשה (בו) [ב'] נקבים בטלית, וכניס ראשי החוטין בנקב א' וסופם בנקב א' ויוציאם חוץ לטלית ויקשור, כמנהג שלנו שהציצית נתלית מצד א' ולא משני צדדים... כמאן אזלא הא דא"ר גידל וכו', כמאן כראב"י דאי ארחק כמלוא גודל ועושה ב' נקבים ומוציא, בשעת עשי' נוטף הציצית על הקרן באמצעיתו, ואינו יוצא התלוי לחוץ לכנף, אבל כשמרכיבו [היינו ע"י נקב א', כמבואר בהמשך] (או) [אז] מוציאו חוץ לטלית ואינו נוגע על אמצעית קרן בחודו'. עכ"ל העיטור בביאור שיטתו.

טענות השוללים ב' נקבים לפי העיטור

והעיטור מביא הסברם של הפוסלים ב' נקבים, וז"ל: "ואותן שאין עושין אלא נקב א' אומרים שמנהג שלנו [ב' נקבים] פסול משום ד' ולא ח'. מפני שאין ניכר באיזה [כנף] [מכאן] [צ"ל מכיון] שהוא עומד באמצע בתוך הקרן באלכסון נראה מכנף האורך והם כשתי כנפות. [ביאור כוונתו, כיון שלאיזה צד שיטה הטלית תיטוף הציצית על הכנף, הרי היא נוטפת על שתי כנפות ופסול]... - ומקשה עליהם העיטור, דאדרבה: ובפ' דרבוואתא אינו נופל הטעם דאמר ד' ולא ח', לא על הקרן ולא על מקום הארוג ולא על מקום הפתיל. ותנא עלה קרן משום הרחקת גדיל קאמר כדאמרין לקמן. - ר"ל דהעושים נקב א' על כרחך מפרשים על הקרן כפירש"י ורבוותא דלעיל שיש להרחיק הנקב משפת הבגד, ואין לזה שייכות לד' ולא ח' שבספרי. וא"כ אין קושי מהספרי על העושים ב' נקבים אלא להיפך על נקב א'. והאריך עוד ואין כאן מקום להעתיקו ולבארו.

סיכום השיטות בהטלת הגדיל בעיטור

ובסיום דבריו כותב: "ואיכא פלוגתא ביני רבוותא... ואיכא דמרחיק מסוף הבגד מלא קשר, ומן השפה, ועושה נקב א' ותוחב ראש החוטין בנקב וכופלין ומוציאין לחוץ ומרכיבין על הבגד, ויש שעושין ב' נקבים אחר שמרחיק מלא קשר גודל מכאן ומכאן, ומטיל ראשי החוטין...". ושוב בסוף החלק מסיים "ומנהגינו לעשות ב' נקבים ולתפור החוטין

כראב"י. ופירש רש"י: על הקרן, על שפת חודה של קרן. שתהא נוטפת על הקרן, שתהא תולה ומכה על הקרן, כלומר שיגביהנה למעלה מן השפה כדי שתהא תולה ונוגעת התלויה בקרן. וכן פירשו רוב הראשונים שבא לשלול שלא יתלה את גדיל הציצית בשולי הכנף שיהיו החוטים תלויים רק באויר שמחוץ לבגד, אלא יגביה הגדיל כמלא קשר גודל כדי שהחוטים ישתלשלו גם על קרן הכנף.

אולם בספר העיטור בהלכות ציצית [שער א' חלק ג'] בריש דבריו הביא דברי רב אחאי גאון בשאלות [שלח קכו], וז"ל: וכתב רב אחא, ר"א פוסל בשתייהן [מאי טעמא] דכתיב על כנפי ולא בכנפי, בעי[נן] דתיפול [פתיל] עלי כנף. כמאן אזלא הא דרב גידל [ציצית] צריכה שתהא נוטפת על הקרן [בשאלות: על הבגד], מאי היא דלכפוי כפוי [בשאלות הגירסא: דלרפויי רפוי], כמאן כראב"י דאמר על כנפי. עכ"ל בעל העיטור בשם השאלות [והשלמתי ע"פ השאלות].

וצריך להבין כוונת השאלות בכתבו שנוטף על הקרן היינו דלרפויי רפוי. והנצי"ב בהעמק שאלה האריך, ואכ"מ לדון בדבריו. אולם מצאתי בס"ד לרבינו יהונתן מלוניל בפירוש הלכות ציצית (נדפס בש"ס פרדס-אל המקורות כרך סוכה) שכתב, שתהא נוטפת על הקרן, כלומר, דצריך שירחיקה מן הקרן קצת, כדי שתהא נוטפת... ושיעור ההרחקה מפרש רבי יעקב כמלא קשר גודל, כלומר, כשיעור על הקרן, שלא יהא הקשר מהודק לשפת הטלית, ויכרוך ויעמד הגדיל כעץ, ולא יפול על הכנף וכו'. עיי"ש.

ולפענ"ד מדברי רבינו יהונתן יתפרשו דברי השאלות, דכיון שצריך שתהא נוטפת על הקרן צריך לרפות הקשר והכריכות כדי שיהא הגדיל רך ונוטף, דאם מסמך הקשר ועושה הכריכות בחוזק נזקף הגדיל כעץ ואינו נוטף, ומובנת ג"כ גירסת העיטור דלכפויי כפויי, דהיינו שצריך להיות כפוף על הבד, ולא זקוף כעץ, שאז אינו נופל על הכנף כנ"ל, ודו"ק. - ולא הביאו האחרונים ענין הגדיל הרך, שלא היה לעיניהם דברי הרבינו יהונתן. - ומש"כ רבינו יהונתן 'שלא יהא הקשר מהודק לשפת הטלית', הוא למנהג תליית הגדיל בנקב אחד, שאז הקשר בשפת הטלית, ואז צריך להזהר לעשות הקשר והגדיל בצד הבגד, כמו שמזהיר היראים [ס' תא], שכשהוא בשולי הבגד, אז אינו על הכנף.

שיטת הספרי לדעת העיטור

שוב כתב העיטור בשם הספרי [כאן], שדרשו: על הקרן ועל הגדיל ראב"י פוסל שאמרה תורה [דברים כב, יב] 'על ארבע כנפות כסותך' ולא על שמונה. ושהלקח טוב [לרבינו טוביה ב"א] מבאר: על ארבע ולא על שמונה, מכאן אמרו נתנו על הקרן פסולה. ומבאר העיטור: ומסתברא לן על הקרן, כאותו [שניקבו] [שנוקבין] נקב א' ברחוק מלא הקשר [גודל]

כשעושה ח' ציציות בבגד. שהרי העושה לעצמו בגד בב' נקבים אינו נכנס לחשש כלשהו, כיון שלא מצינו בשום ראשון (לפי מיעוט עיוני בספרים), לפסול בזה, [מלבד בעל העיטור – שלא היה לעיני הרמ"א – שהביא יש פוסלים, ודחה דבריהם], והיכן מצינו חשש יוהרא במכריע לנהוג כשיטה אחת.

פירוש הב"ח בחשש יוהרא

הב"ח - שלא ראה דברי העיטור במקורם - האריך בדבריו, והוכיח שגם לדעת העיטור בנקב אחד כשר בדיעבד, ולדעתו דחה הבית יוסף דברי העיטור בשתי ידים, לפי שחשב שפוסל בנקב אחד לגמרי. ומסקנתו: ונכון הוא דיעשו לכתחילה מצוה מן המובחר כמו שכתב בעל העיטור ונתברר בשם רבותיו, ויתקן הציצית בשני נקבים... אלא לפי דמחזי כיוהרא ומן המתמיהין. וכמו שכתב בית יוסף, לכך לא ישנה הציצית בגלוי בטלית שעליו ממנהג העולם, אבל מתחת למדיו שהוא מכוסה יתקן לו הציצית במלבוש הקטן כסברת בעל העיטור ורבותיו, "שהוא העיקר לפע"ד". – הבין שחשש יוהרא הוא שמראה שכל האחרים לובשים ציצית פסולה. והעתיקוהו המגן אברהם ושאר אחרונים.

קושיות הערוך השלחן

והערוך השולחן פקפק על בעל העיטור מכמה קושיות, ואילו היה מעיין במקור הדברים היה רואה שכל דבריו לק"מ. ואציין אחת, הקשה: ובאמת דעה זו נפלאה מאוד שהרי בגמ' אמרו שתהא נוטפת עלה קרן. ובשני נקבים לא תכה על הקרן כמובן. ובע"כ צריך לפרש דאין הכוונה על חודו של קרן, אלא שיגביהנה למעלה מסוף הקרן קשר אגודל, והלשון משמע להדיא על חודו של קרן, דאל"כ הו"ל לומר שיגביהנה למעלה מסוף הקרן, עכ"ל. - ולא הבנתי, הלא מכל הראשונים נראה שהאי נוטף על הקרן פירושו, אם על שיעור קשר אגודל, או על כל השלוש אצבעות. וכמו שהאריך הב"י לפרש. ולא מצאתי מי שמפרש נוטף על הקרן היינו על החוד. ומה שהקשה א"כ יכתוב צריך שיגביהנה למעלה מסוף הקרן, לא הבנתי דבלשון זה יובן דכמה דמגביהו מעל טפי, לכך נקט צריך "שיטיף". וכן נלמד מקרא על כנפי, (וחוד הקרן איך נלמד מעל כנפי לא ידעתי, זולת לפירוש הקראים ימ"ש שהובא שטותם בזה במג"א ס"ק כ"ד). ובעל העיטור בעצמו מביא האי דצריך שתהא נוטפת על הקרן ומפרשה כנ"ל.

הגר"מ שטרנבוך בספרו אור חדש על פסקי הגר"א, ובתשובות והנהגות [ב, יז] האריך בזה, והמעייין בדבריו יראה שיושבו כל קושיותיו, ואין כאן מקום להאריך, וכבר הארכתי בזה בקובץ "שפתי חכמים" ח"ג [מכון אור הצפון, ירושלים תשמ"א].

בתוכן, ולהוציאן בצד א' של כנף, ועל שאר מנהגים קורא אני עליהן ד' ולא ח', וח' ציצית שבטלית א' לא אמרה תורה, והא דאמרין וגרסינן התם [בספרי] ועשו להם ציצית, שומע אני יארגנה עמהם, ת"ל ועשו, כיצד תופרה, ש"מ שני נקבים יש בה, מדלא קתני תוחבה, עכ"ד בעל העיטור בענינו.

עצות המהר"י אבוהב

בשאר הראשונים לא הובאו כלל דברי העיטור ושיטתו, שהרי רוב תורת חכמי פרובינציה לא הגיעה לידינו עד השנים האחרונות. וגם לא מצאתי ראשונים שהביאו דברי הספרי להלכה זולת רבינו יהונתן הנ"ל. ורק מהר"י אבוהב הביא שיטתו בקיצור ללא נימוקיו, וכתב המהר"י אבוהב: והמדקדק לעשות שתי ציציות [=טליתות] למר כדאית לי' ולמר כדאית לי' יקיים מצוה כתיקונה, אלא שיש כאן חורבה יש כשהוא לובש דבר המחוייב בציצית, והוא מטיל ציציות שלדעת הא', ולדעת האחר הם פסולים, הנה הוא לובש בגד שהוא מחוייב בציצית ואינו עושה. ומסיים: ואי לאו דמסתפינא מחבריא, הוי אמינא שיכול להטיל אלו הציציות כולם למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה, ויכול להתנות שאם אלו כתקנם האחרים אין בהם ממש, ובכאן ליכא בל תוסיף וצ"ע.

מסקנת הבית יוסף על עצות המהר"י אבוהב

הבית יוסף מעתיק בקיצור את דברי המהר"י אבוהב, ומפטיר: ומעולם לא ראינו מי שחושש לדבר הזה כלל, וכבר אמרו כל מקום שהלכה רופפת בידך צא וראה מה שהציבור נוהג. ופוק חזי מאי עמא דבר. והבא להחמיר על עצמו בכיוצא בזה מחזי כיוהרא ואינו מן המחמירים אלא מן המתמיהין, עכ"ל. – ולקמן נבאר בס"ד כוונתו.

הקושי בעצות המהר"י אבוהב

העצה שכתב המהר"י א, להטיל אלו הציציות כולם למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה, ויכול להתנות שאם אלו כתקנם האחרים אין בהם ממש, מלבד מה שהאריכו באחרונים אי מהני תנאי זה שלא יעבור על בל תוסיף, קשה מאוד. דהא כל שיטת העיטור מקורה ברצונו להימלט מחשש הספרי של ד' ולא ח', ואיך יטיל ח' ממש ויהני התנאי לזה שיהיה רק ארבע.

פירוש הרמ"א בחשש יוהרא

הרמ"א בדרכי משה הארוך כתב: וכתב עוד סברא זרה בשם מהר"א, שלפי דעת בעל העיטור יש לעשות ח' ציציות ד' לארכו של טלית וד' תוך ב' נקבים בטלית, וכתב דאין לשנות המנהג כלל והמשנה מיחזי כיוהרא, ואינו אלא מן המתמיהין. - הבין שחשש היוהרא והמתמיהין הוא

מסקנת הדברים

נסיים בלשונו הטהור של המלבי"ם [ארצות החיים, המאיר לארץ, מג]: הנכון לעשות כמ"ש הב"ח... וכ"כ האריז"ל בספר הכוונות ע"פ סוד, אמנם בברכ"י כתב... שמהרח"ו לא נהג כן. מ"מ הלא כל גורי האריז"ל כתבו כן משמו, וכ"ה ע"פ

ההעלם שאין כאן מקומו, וגם בחידושי... עשיתי לזה סמוכים על פי ההלכה, וכן נתפשט המנהג בכל מדינות פולין. אמנם בארצות הגר ואשכנז אינם נוהגים כך, ונהרא נהרא ופשטיה.

היכל העדיקים

הרה"ק רבי יהושע העשיל הכהן מקאפיש זי"ע א בעל הזכרון יהושע

כ"א סיון תרפ"א

הרה"ק רבי יהושע העשיל הכהן פריעד מקאפיש זצוק"ל, נולד בשנת תקע"ו בערך, לאביו הרה"צ רבי גדליה הכהן זצ"ל שוי"ב דמאלשיץ, אשר היה בן אחר בן להגה"ק רבי נפתלי כ"ץ אבי"ד פפדי"מ בעל ה"סמיכות חכמים". בגיל י"ב נסע ללמוד תורה אצל רשכבה"ג מהר"ם א"ש זי"ע אבי"ד אוגוואר בעל שו"ת אמרי אש, אצלו למד שנים רבות, ואף לאחר נישואיו. רבינו היה דבוק בו ובתורתו כל ימי חייו. בין חבריו הקרובים היה ה'אמרי יוסף מספינקא. כבר בצעירותו החל ליסוע להסתופף בצילם של גדולי וצדיקי הדור, בעיקר היו נסיעותיו אל הרה"ק ה'דברי חיים מצאנז זי"ע, אשר רבינו היה דבוק אליו באופן מופלא, והיה מראשוני הנוסעים להסתופף בצילו. רבינו העיד על עצמו שהיה בחג השבועות אצל רבו הקדוש בצאנז במשך כ-22 שנה. כמו"כ היה ידידו הקרוב של הרה"ק רבי צבי הירש מליסקא בעל אך פרי תבואה זי"ע, אשר יחדיו למדו אצל מהר"ם א"ש ונסעו יחדיו אל רבינו הקדוש מצאנז זי"ע.

במשך כל השנים סירב לקבל ע"ע את עול הרבנות, עד כי בשנת תרל"ה, בהשפעת הייטב לבי מסיגעט זי"ע, אשר כמעט וגזר עליו שיסכים לקבל את הרבנות, ניאות לכהן כרב אבי"ד בקאפיש. ניהל ישיבה גדולה שמנתה עשרות רבות של בחורים, אשר נהרו אליה כדי ללמוד תורה מפיו. דרכו בקודש היתה ללמוד עם הבחורים בשתי משמרות, הראשונה עד חצות לילה, והשנייה מחצות עד אור הבוקר, ורבינו עצמו לא נס במשך כל הלילה.

רבינו היה מפורסם כפועל ישועות אשר ברכותיו לא שבים ריקם. ביתו בקאפיש הפך לתל תלפיות להמוני בית ישראל, ומקורב ומרחוק באו אלפי יהודים להוושע מברכותיו ולהינות ממנו עצה ותושיה. שנים רבות אחר פטירתו עוד היו מסופרים מאות מופתים וישועות שנעשו על ידו.

פעם אחת נפוצה בקרב הילדים מחלה הנקראת "שארליך". בין הילדים שנחלו היתה בתו של הרה"ח ר' יוסף קליין מהעלמץ [אבי הגאון רבי דוד בן ציון קליין זצ"ל אבי"ד יסודות]. אם הילדה באה לפני רבינו והתחננה לפניו שיתפלל בעד בתה החולנית. רבינו ענה לה כי יתפלל לרפואתה השלימה, אך היא לא נחה ולא שקטה ולא רצתה לעזוב את חדרו עד אשר יבטיח לה רבינו בפה מלא שיהיה לבתה רפואה שלימה. רבינו הבטיח לה בפה מלא שהשי"ת ישלח לה רפוי"ש. בשוב האשה לביתה רצה לראות את שלום בתה החולנית, וראתה שפניה נהיו ירוקים ואח"כ השחירו, והחלה להשתעל שיעול גדול והחלה להקיא ליחה, וצעקה שהיא נחנקת מחמת העשן הגדול שבבית. בני הבית, אשר לא ראו ולא הרגישו שום עשן, חשבו שמצבה החמיר מאד ורח"ל עומדת לנפוח את נשמתה, אך לאחר שגמרה להקיא הליחה, הוטב לה והחלה להתחזק עד אשר הבריאה כליל! הילדה סיפרה לאמה כי באותה שעה כשהקיא, ראתה איש זקן בחדרה מעלה עשן, וראתה את כל החדר מתמלא עשן, והעשן גרם שתקיא הליחה. לאחר כמה ימים הלכה האשה עם בתה לרבינו, להודות לו על הישועה שפעל, וכאשר נכנסו לחדר קדשו, היה רבינו ישוב ע"י השלחן ועישן מהציגאר והעלה עשן. מיד בראות הילדה את צורת קדשו, הכירה כי הוא היה הזקן אשר עישן בחדרה, והצילה מחוליה.

עיקר עבודתו בקודש היתה עבודת התפילה, אשר הייתה בהתלהבות גדולה ובלהט אש בוער, במשך שעות ארוכות, וכבן המתחטא לפני אביו, ובכח תפילתו פעל רבות ונשגבות. כבר בבחרותו הורה לו רבו מהר"ם א"ש, שיעבור לפני התיבה כשליח ציבור, ואכן, היה מתפלל הרבה פעמים כש"ץ. וכן העיד על עצמו, שמיום שנשא אשה עד שנת פטירתו, עבר לפני התיבה בכל שנה בראש השנה וביום הכיפורים תפילת מוסף. כן לא ישב באמצע התפילה כל ימי חייו מלבד בשנתו האחרונה, אף שהיה ישיש ושבע ימים.

ואכן, האדמו"ר הרה"ק רבי אהרן ראטה זי"ע בעל 'שומר אמונים', אשר מפורסם בעבודת התפילה שלו, העיד על עצמו שאת עבודת התפילה קנה אצל רבו הרה"ק מקאפיש. עוד סיפר הרה"ק ר' אהרילע זי"ע, להגה"צ ר' דוד מאיר ווייס שליט"א, כי בצעירותו היה מסתופף רבות בצל רבינו, ופעם אחת כאשר השתתף בשולחנו הטהור, כיבדו רבינו לומר איזה דבר תורה. רבי אהרילע אשר היה בחור צעיר נאלם דום, אך רבינו שב ואמר לו: "הלא עוד תהיה רבי גדול, אם כן פתח פיך ויאירו דבריך". רבי אהרילע מחוסר ברירה אמר דבר תורה. בגמר הטיש, רקדו הציבור במעגל סביב, ורבינו מחמת חולשתו נותר לשבת. ציוה רבינו לרבי אהרילע שירקוד לבדו באמצע המעגל, ואמר לו שוב שהוא יהיה לרבי גדול, וינהיג עדה חשובה. ואמר רבי אהרילע שאז החל להתנוצץ אצלו ההארה...

שיעורי הרף היומי בביהמ"ד הגדול "היכל אברהם עב"י"

לפנות בוקר ע"י הגר"י ווייס שליט"א:
 בימים א-ו בין השעות 6:00-7:00
 לפנות ערב - ע"י הגר"ג הנפלינג שליט"א:
 בימים א-ה ובשבת שעה ורבע לפני זמן הרה"ג
 בערב - ע"י הגר"צ גריינמן שליט"א:
 בימים א-ה בין השעות 7.15-8.15. ביום ו' בשעה 4.00, בש"ק בשעה 5.00

בית ההוראה "נוה אחיעזר"

בנשיאות מרן גאב"ד נוה אחיעזר שליט"א
 רח' נחשוני 7, בחצר ביהמ"ד "היכל אברהם עב"י"
 טל' 03-6747754 052-7625793

שעות קבלת קהל

בוקר: 8:15 - 8:45 אחה"צ: מזמן הרה"ג במשך שעה